

Arrest

nr. 214 469 van 20 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 oktober 2015, verklaart er zich op 30 oktober 2015 vluchteling.

1.2. Op 10 augustus 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 5 juni 2018 van 9.13 uur tot 13.01 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is.

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Hazara afkomst. U bent sjiïet. U bent geboren in 1998 in het dorp Kariz (district Kijran, provincie Daykundi). U ging nooit naar school in Afghanistan.

Uw vader had gronden met in totaal een 400 à 500 amandelbomen. Op een dag ontdekte hij dat 40 van zijn amandelbomen omgehakt waren door onbekenden. Uw vader besloot dan op het vrijgekomen stuk grond een huis te bouwen voor uw oudste broer R. (O.V. 6.929.827) en diens echtgenote M.. Terwijl de werken aan de gang waren werd op een nacht werd ook een deel van het huis vernield door onbekenden. Niet lang daarna kwam uw buurman A., een Baluch die een functie had in het provinciehuis bij uw vader met een voorstel om zijn gronden te kopen of te ruilen. Uw vader ging niet in op het voorstel omdat de Amandelbomen zijn bron van inkomsten waren. Uw vader en R. gingen door met de bouw van het nieuwe huis. Op een avond kwam uw vader gewond thuis. Zijn hele gezicht was bebloed. A. had samen met nog enkele anderen uw vader gedwongen zijn vingerafdruk op een valse eigendomsakte van de gronden te zetten. Ze hadden daarbij uw vader in elkaar geslagen. Deze deed diezelfde avond aangifte bij de wijkoudsten en de moskee van het gebeurde. De volgende dag werd A. opgeroepen naar de moskee en geconfronteerd met de aantijgingen van uw vader. A. beschuldigde uw vader van leugens en zei dat uw vader zelf zijn huis en gronden verkocht had. Hij verwees ook naar een aantal getuigen van de verkoop, die A.s versie van de feiten bevestigden. Uw vader besloot de hele situatie aan te geven in het districtshuis. Daar werd hem beloofd dat A. opgeroepen zou worden maar uiteindelijk gebeurde er niets. A.s broer was immers bij de lokale politie. A. nam jullie gronden in en stond jullie niet langer toe deze te betreden. Uw vader ging opnieuw naar het districtshuis waar hem opnieuw beloofd werd dat A. opgeroepen zou worden. Maar opnieuw gebeurde er niets. Toen uw vader zag dat er niets gebeurde met zijn klachten, dreigde hij ermee zijn klacht voor te leggen in het provinciehuis. Diezelfde avond kwam een politieagent naar jullie huis om uw vader te vragen naar het provinciehuis te gaan omdat A. klacht had ingediend tegen uw vader. Uw vader trok de volgende dag naar het provinciehuis en nam alle documenten van zijn gronden mee. Uw vader bleef twee, drie dagen weg. Op weg terug naar huis, in de buurt van Kotale Tamazo werd uw vader in de maand mizan van het jaar 1390 (oktober 2011) door twee motorrijders doodgeschoten toen hij aan het bidden was langs de kant van de weg. Ze namen ook al zijn bezittingen en documenten mee. Uw familie vermoedde onmiddellijk dat A. hierachter zat. Na de begrafenis besloten uw oom S. en R. uw vader te wreken. Op een avond gingen ze naar buiten en hakten ze een tachtigtal bomen van A. om. De volgende ochtend vertelde uw oom, die betrokken was bij de taliban, dat jullie beter naar Helmand zouden vluchten omdat jullie anders het risico zouden lopen ook door A. gedood te worden. R. en M. vonden het geen goed idee om naar Helmand te gaan omdat de taliban zich daar ophielden. Uw oom S. vertrok met uw andere broers Ab. en Mo. naar Helmand. M. slaagde erin uw oom S. te overtuigen u achter te laten, omdat u klein was. Diezelfde avond werd R. ontvoerd door drie gemaskerde personen. Jullie hadden geen idee of R. ontvoerd was geweest door de taliban, Daesh of mannen van A.. De volgende avond kwam A. met een aantal mensen naar jullie huis op zoek naar R. en uw oom. Ze beschuldigden uw broer ervan A.s amandelbomen omgehakt te hebben. M. en u zeiden niet te weten waar R. en uw oom waren. De mannen doorzochten jullie hele huis en sloegen jullie. Twee, drie weken later liet Abd., een zeer goede vriend van uw vader die hij als zijn broer beschouwde, jullie weten dat hij degene was die uw broer had laten ontvoeren en dat uw broer veilig en wel bij hem was.

Later stuurde Abd. R. naar het buitenland zonder jullie medeweten. Op 14 december 2011 diende uw broer R.J. (O.V. 6.929.827) een verzoek om internationale bescherming in omwille van zijn vrees voor A. en de zijnen. Op 7 maart 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat zijn asielmotieven niet ressorteerden onder de Vluchtelingenconventie en er geen geloof werd gehecht aan uw broers asielaas. Het CGVS kende hem de subsidiaire beschermingsstatus toe omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kijran, Daykundi.

Gedurende een periode van vijf à zes maanden kwam A. regelmatig naar uw huis om te vragen waar R. en uw oom waren en om het huis te doorzoeken. Hij sloeg uw schoonzus en u daarbij. Hij stuurde ook andere personen en de buurvrouwen om dit te komen vragen. Na vijf à zes maanden besloot M.'s vader dat jullie bij hem moesten komen wonen voordat er erger zou gebeuren. U woonde twee maanden bij M.'s vader en daarna een jaar en zes à zeven maanden bij Abd..

Rond 20 hut 1392 (11 maart 2014) stuurde Abd. u naar Iran. U woonde een jaar à anderhalf jaar in Karaj in de provincie Alborz.

U werd bij een politiecontrole opgepakt door de Iraanse autoriteiten en naar een trainingskamp gestuurd om te gaan vechten in Syrië. Tijdens een oefening viel u in een loopgraaf. U werd geopereerd aan uw voet.

In de maand sunbula van het jaar 1394 verliet u Iran. U kwam toe in België op 26 oktober 2015 en diende op 30 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door A.. Daarnaast verklaart u niemand meer te hebben in Afghanistan.

Ter ondersteuning voor uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw taskara neer..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er twijfels rijzen bij uw profiel van ongeletterde die nooit naar school is gegaan in Afghanistan (CGVS Al., p. 8). Op de kopie van uw taskara die u neerlegt, wordt immers vermeld dat u een leerling bent. Uw verklaring dat men dat noteert omdat men ervan uitgaat dat een kind een leerling is, kan niet overtuigen (CGVS Al., p. 10). Bovendien werd u sinds de dood van uw moeder in 1387 (20 maart 2008 – 19 maart 2009) (vragenlijst Afghaanse niet-begeleide minderjarigen, d.d. 21.07.2016, p. 3) of 2007 (CGVS Al., p. 5) grootgebracht door de echtgenote van uw broer R., M. (verklaring DVZ Al., d.d. 01.04.2016, vraag 15), die volgens de verklaringen van R. een leerkracht was in uw regio (CGVS R., d.d. 18.02.2013, p. 11). Het is weinig plausibel dat u ongeletterd gebleven zou zijn indien u mede grootgebracht bent door een leerkracht.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die door uw broer R.J. (O.V. 6.929.827), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Afghanistan verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging, om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging, behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de vluchtelingenconventie van Genève of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben. U verklaart dat uw vader sedert saur 1390 een grondconflict had met A.. A. wou de gronden van uw vader kopen omdat de bomen op deze gronden een veel beter rendement hadden. Toen uw vader de gronden weigerde te verpatsen, ontstond er een vete die in de maanden die volgden zou zijn geëscaleerd. Dergelijke motieven ressorteren niet onder de Geneefse Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Bovendien rijzen er nogal wat twijfels bij de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo verklaart u dat A. de gronden eerst wou kopen maar u heeft geen idee hoeveel hij dan wel veil had voor deze Amandelbomen (CGVS, p.4). U argumenteert dat er nooit over een prijs gesproken werd, wat niet aannemelijk lijkt. Verder is het merkwaardig dat de problemen zo plots zouden zijn ontstaan. Volgens uw verklaringen was er de jaren voordien immers nooit enig probleem (CGVS, p.4,5). Verder beweert u dat A. jullie gronden met Amandelbomen in beslag nam maar dat jullie nog zeer veel andere grond (voor de graanteelt) hadden (CGVS, p.6). U kan evenwel niet verduidelijken over welke oppervlakte dit zou gaan (CGVS, p.6).

Verder dient te worden gewezen op een aantal inconsistenties en vaagheden in uw relaas. U stelt dat u bomen van A. omhakte en dat u vervolgens wegvluchtte. Drie gemaskerde mannen zouden u naar H.A.Z. hebben gebracht. Echter, u blijkt geen idee te hebben wie deze personen waren (CGVS, p.10). U kan niet zeggen of het Taliban (of vrienden van uw oom Sa.) waren, u weet niet of zij vrienden van uw vermoorde vader waren (zoals u eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde) (CGVS, p.10) en u weet ook niet met zekerheid of zij door H.A.Z. gestuurd werden (CGVS, p.10), hoewel deze persoon vervolgens uw vertrek uit Afghanistan zou hebben geregeld.

Nog tijdens het gehoor stelt u dat u met uw oom Sa. zeventig tot tachtig bomen van A. omhakte (CGVS, p.10), terwijl u eerder nog beweerde dat u al zijn bomen (en dat zijn er honderden, p.7) vernielde (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, p.3). Hiermee geconfronteerd (tot twee keer toe), biedt u geen verklaring (CGVS, p.10). Nog tijdens het gehoor stelt u dat A. jullie huis in aanbouw in de maand jauza, en dus maanden voor de dood van uw vader in de maand mizan, met een sloophamer vernielde (CGVS, p.9). Dit terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat uw vader werd gedood, dat zijn lijk naar jullie huis gebracht werd en dat A. jullie huis enkele dagen later in brand stak (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, p.3). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat de tolk wellicht fouten maakte, wat geen afdoende argumentatie is.

Verder bent u niet erg duidelijk over de familie van A.. A. zou volgens u voor de overheid werken. U zegt dat hij voor "een soort politie" werkt en dat hij in Nili, het provinciecentrum, werkzaam is. Op de vraag of hij dan elke dag de reis naar Nili maakt, antwoordt u dat u dit niet weet (CGVS, p.5). Tot slot kan u ook niet verduidelijken waarom uw oom Sa., net als u een Hazara, de Taliban zou hebben vervoegd. U zegt: "Als je een probleem hebt, dan doe je dat", maar u verduidelijkt niet welk probleem uw oom dan zou hebben aangezet om bij de Taliban te gaan (CGVS, p.7).

Voorts dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u sedert uw vertrek uit Afghanistan geen nieuws meer zou hebben over het verder verloop van deze historie. U zegt dat A. de gronden in zijn bezit heeft. Op de vraag wat uw broers nu doen, antwoordt u dat u dat niet weet (CGVS, p.5). Op de vraag hoe het sinds uw vertrek uw vrouw en zoon vergaat, antwoordt u dat u dat ook niet weet (CGVS, p.6). H.A.Z., de vriend van uw vader, zou bij uw broers en vrouw zijn langsgesgaan maar zou u niet hebben verteld in welke omstandigheden uw familie leeft en vanwaar zij hun inkomen halen (CGVS, p.6). Vervolgens, als het Commissariaat-generaal u nogmaals vraagt hoe uw gezin kan overleven, stelt u plots dat jullie nog veel andere gronden voor de graanteelt hebben (CGVS, p.6). Als het Commissariaat-generaal opmerkt dat de opbrengst van die gronden niet van die aard is dat men er een inkomen kan door verwerven, wijzigt u uw verklaringen nogmaals en stelt u dat H.A.Z. uw familie financieel ondersteunt (CGVS, p.7). Ook als het over de mogelijke problemen gaat die uw familie sinds uw vertrek heeft gekend, blijken uw verklaringen niet zeer consistent. U stelt eerst dat H.A.Z. u niet gezegd heeft welke problemen er zijn (CGVS, p.7). Echter, vervolgens stelt u dat politiemannen op bevel van A. naar jullie huis kwamen en het huis doorzochten (CGVS, p.7). Dergelijke vage verklaringen bevestigen dat uw relaas niet geloofwaardig is.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat uw afkomst uit Afghanistan aannemelijk is. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio blijkt dat er in Kejran een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4§2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit Kejran, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u rekening houdend met de actuele situatie in Kejran de status van subsidiaire bescherming toegekend.

De identiteitsdocumenten (taskara en huwelijksakte) bevestigen uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. De petitiebrief kan uw relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken.

Het geloof in het door R. en uzelf uiteengezette asielrelaas wordt verder onderuitgehaald doordat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over het gebeurde. Zo verklaarde R. dat A. eerst uw vader kwam vragen zijn gronden te verkopen, dan het huis dat jullie aan het bouwen waren vernietigde en daarna jullie bomen omhakte (CGVS R., p. 9). U vertelt dan weer dat vanuit het niets jullie bomen vernietigd werden, uw vader en broer dan beslisten een huis te bouwen op dat stuk grond, het huis waar ze aan bezig waren vernietigd werd en A. daarna kwam vragen aan uw vader om zijn grond te verkopen of te ruilen (CGVS Al., p. 12, 13, 17).

Vervolgens werd vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegt over de periode tussen de moord op uw vader, die u situeert in mizan 1390 (oktober 2011) (CGVS Al., p. 5), en uw vertrek uit Afghanistan naar Iran, dat u situeert rond 20 hut 1392 (11 maart 2014) (CGVS Al., p. 4). Rekening houdend met de door u opgegeven data zou er tweeënhalf jaar verstreken zijn tussen beide gebeurtenissen. U verklaart echter in die periode vier à vijf of vijf à zes maanden met M. thuis gewoond te hebben (CGVS Al., p. 9, p. 14, 18), twee maanden bij de vader van M. gewoond te hebben en vervolgens vijf à zes of zes à zeven maanden bij Abd. gewoond te hebben (CGVS Al., p. 14, p. 20). Alles bij elkaar geteld komt men zo aan maximaal 15 maanden, hetgeen incoherent is met de periode van tweeënhalf jaar afgaande op de door u opgegeven data. Later stelt u plots een jaar en zes à zeven maanden bij Abd. gewoond te hebben (CGVS Al., p. 20). U legt evenmin coherente verklaringen af over de datum waarop uw vader vermoord zou geweest zijn. Zo verklaart u nu eens dat uw vader vermoord werd op 15 mizan 1389 (vragenlijst Afgaanse niet-begeleide minderjarigen, p. 2), dan weer dat uw vader vermoord werd in 1391 (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling MINTEH, p. 3) of in mizan 1390 (CGVS Al., p. 5).

Voorts is het weinig plausibel dat u en uw schoonzus M. vijf à zes maanden lang in jullie huis bleven wonen waar jullie twee keer per week of om de twee weken in elkaar geslagen werden door A. (CGVS Al., p. 18-19). Gevraagd hoe het komt dat jullie die situatie zo lang lieten aanslepen, stelt u dat jullie geen andere keuze hadden en nergens naartoe konden. Waarom jullie na vijf of zes maanden plots bij haar vader konden intrekken en u vervolgens anderhalf jaar bij Abd., die u broer uit het land had geholpen, kon wonen mag een raadsel heten (CGVS Al., p. 14). Uit deze verklaringen dat u vijf à zes maanden thuis bleef wonen waar u regelmatig afgeranseld werd door uw vervolger A. en daarna anderhalf jaar in het aan uw district grenzende Gezab woonde en schapen hoedde voor het huis (CGVS Al., p. 20), blijkt evenmin dat u of de volwassenen die u omringden, vreesden voor uw leven. Overigens vermeldde u bij de DVZ niet dat u anderhalf jaar in het district Gezab gewoond zou hebben toen u gevraagd werd een overzicht te geven van uw hoofdverblijfplaatsen. U vertelde er van uw geboorte tot in 2013 in uw dorp Kariz gewoond te hebben en dan naar Iran verhuisd te zijn (verklaring DVZ, vraag 10). De vaststelling dat u niet op consistente wijze over uw verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan vertelt, ondermijnt het geloof in uw asielmotieven eens te meer.

Er kan evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u bij terugkeer naar Afghanistan niemand zou hebben (CGVS Al., p. 7, 15, 21). Abd., die door uw vader als zijn broer beschouwd werd (CGVS Al., p. 8, 11), en de vader van M. wonen immers nog steeds in Afghanistan (CGVS Al., p. 7, 11-12, 21). Beide heren zijn u ter wille. Zo verklaart u twee maanden bij M.'s vader gewoond te hebben (CGVS Al., p. 14) en een jaar en zes à zeven maanden bij Abd. gewoond te hebben (CGVS Al., p. 20). U verklaart tevens dat Abd. uw vlucht naar Iran alsook R.'s reis naar België bekostigde zonder dat u hem daarvoor iets verschuldigd bent (CGVS Al., p. 11; CGVS R., p. 11). R. verklaarde eveneens dat Abd. zijn achtergebleven familie ondersteunde (CGVS R., p. 7). Overigens hebben Abd. en M.'s vader ook een goede verstandhouding: u verklaart dat Abd. de reis van M. en haar broer naar Iran regelde (CGVS Al., p. 9) en dat Abd. af en toe langsgaat bij M.'s vader (CGVS Al., p. 12). Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u en uw broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over jullie ooms en tantes. R. verklaarde in zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS R., p. 3) een tante en meerdere ooms te hebben die in Karaiz woonden. U verklaart echter dat uw vader slechts één broer en geen zussen had (CGVS Al., p. 4) en dat uw moeder geen broers of zussen had (CGVS Al., p. 5). Gevraagd hoe het kwam dat uw moeder geen broers of zussen had, antwoordt u dat geen idee heeft (CGVS Al., p. 5). Ook uw verklaringen dat uw andere broers Ab. en Mo. sinds de dood van uw vader, die u en R. in mizan 1394 (oktober 2011) situeren (CGVS Al., p. 5; CGVS R., p. 4, 8, 10), spoorloos verdwenen zijn nadat ze samen met uw oom S. naar Helmand trokken (CGVS Al., p. 6-7), zijn tegenstrijdig met R.'s verklaringen op het CGVS d.d. 18.02.2013 dat zijn broers thuis woonden op het ogenblik dat Abd. langs was gekomen bij jullie thuis om de documenten ter ondersteuning van R.'s verzoek om internationale bescherming op te halen en dat het goed ging met zijn broers volgens Abd. (CGVS R., p. 6-7). Bovendien kan er zoals hierboven aangetoond geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die tot de dood van uw vader hebben geleid waardoor er ook aan het overlijden van uw vader op zich getwijfeld moet worden. Tot slot leggen R. en u ook tegenstrijdige verklaringen af over of jullie al dan niet een zus hebben. R. verklaarde een getrouwde zus te hebben (CGVS R., p. 3) terwijl u geen zus vermeldt telkens wanneer bij u gevraagd wordt naar uw broers en zussen (verklaring DVZ Al., vraag 17; fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling MINTEH, d.d. 30.10.2015, p. 3; vragenlijst Afgaanse niet-begeleide minderjarigen, p. 1).

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het document dat u neerlegt vermag de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. De kopie van uw taskara, waarvan de bewijswaarde sowieso minimaal is omdat het een kopie betreft, zegt enkel iets over uw identiteit en niets over uw asielmotieven, waardoor het deze niet kan aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4n § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door A., die in een grondconflict met zijn vader was verwickeld en dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan niemand meer heeft.

Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en vluchtmotieven, meer bepaald een grondconflict met A. en het niemand meer hebben ingeval van terugkeer naar Afghanistan, geen *nexus* vertonen met één van de voormelde vervolgingsgronden en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming. Verzoeker kan immers niet ernstig voorhouden dat het er niet toe zou doen of een vorm van vervolging al dan niet is opgenomen in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. De vereiste van een *nexus* met één van de hiervoor vermelde criteria van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vormt immers de basis van het vluchtelingencontentieux. De algemene informatie opgenomen in het verzoekschrift, heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker en bevat bovendien geen enkel element waaruit alsnog een *nexus* met de criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zou kunnen blijken.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door A., die in een grondconflict met zijn vader was verwickeld en dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan niemand meer heeft. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden profiel van ongeschoolde analfabeet; (ii) ten aanzien van zijn broer R.J., die zich beriep op dezelfde vluchtmotieven, reeds werd vastgesteld dat aan deze vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht; (iii) de geloofwaardigheid van voormelde vluchtmotieven verder wordt aangetast door de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn broer R.J.; (iv) zijn verklaringen chronologisch niet met elkaar verzoenbaar zijn; (v) zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België evenmin coherent en aannemelijk zijn; (vi) hij er niet in slaagt aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan niemand zou hebben om op terug te vallen; en (vii) de door hem voorgelegde kopie van zijn taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kan wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Betreffende het door verzoeker voorgehouden profiel van ongeschoolde analfabeet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat hieraan geen geloof kan worden gehecht:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er twijfels rijzen bij uw profiel van ongeletterde die nooit naar school is gegaan in Afghanistan (CGVS Al., p. 8). Op de kopie van uw taskara die u neerlegt, wordt immers vermeld dat u een leerling bent. Uw verklaring dat men dat noteert omdat men ervan uitgaat dat een kind een leerling is, kan niet overtuigen (CGVS Al., p. 10). Bovendien werd u sinds de dood van uw moeder in 1387 (20 maart 2008 – 19 maart 2009) (vragenlijst Afghaanse niet-begeleide minderjarigen, d.d. 21.07.2016, p. 3) of 2007 (CGVS Al., p. 5) grootgebracht door de echtgenote van uw broer R., M. (verklaring DVZ Al., d.d. 01.04.2016, vraag 15), die volgens de verklaringen van R. een leerkracht was in uw regio (CGVS R., d.d. 18.02.2013, p. 11). Het is weinig plausibel dat u ongeletterd gebleven zou zijn indien u mede grootgebracht bent door een leerkracht.”

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift opwerpt dat een ambtenaar niets anders kan denken dan dat verzoeker een leerling was en verwijst naar zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat ze ervan uitgaan dat hij een leerling is, dient erop gewezen dat het herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen op zich niet volstaat om de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te trachten te weerleggen.

Dat taskara's niet (steeds) op zorgvuldige wijze worden ingevuld, "Vooraf in de provincies", is een blote bewering die verzoeker middels geen enkel stuk staft. Wat betreft zijn schoonzus M. komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van de *post factum*-bewering: "Verweerster heeft het blijkbaar over het hoofd gezien dat wij het hier over een provincie in Afghanistan hebben. Het gaat over een vrouw die ooit een leerkracht was. Er zijn duizenden Afghaanse vluchtelingen in Iran wiens ouders geletterd waren en ze toch ongeletterd gebleven zijn gezien de omstandigheden in hun leven. Verweerster heeft met deze persoonlijke omstandigheden van verzoeker geen rekening gehouden." Op welke wijze het gegeven dat de feiten zich afspeelden in een provincie in Afghanistan op zich een ander licht zou kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing, wordt door verzoeker op geen enkele wijze toegelicht. In zoverre verzoeker beweert dat zijn schoonzus ooit een leerkracht was, maar dit sinds lang niet meer zou zijn of anderszins geen leerkracht meer zou zijn geweest ten tijde van verzoekers opvoeding, dient vastgesteld dat hij, noch zijn broer hiervan ooit melding maakten. De uiteenzetting over Afghaanse vluchtelingen is niet enkel een ongestaafde en dus blote bewering, maar eveneens *in casu* irrelevant aangezien verzoeker geenszins verklaarde als Afghaanse vluchteling in Iran te zijn opgegroeid (hij zou er slechts een korte periode hebben verbleven in het kader van zijn vlucht naar België).

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas reeds wordt ondermijnd daar in hoofde van zijn broer R.J., die zich op hetzelfde vluchtrelaas beriep, al is vastgesteld dat aan dit relaas geen geloof kan worden gehecht:

"Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die door uw broer R.J. (O.V. 6.929.827), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Afghanistan verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging, om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging, behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de vluchtelingenconventie van Genève of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben. U verklaart dat uw vader sedert saur 1390 een grondconflict had met A.. A. wou de gronden van uw vader kopen omdat de bomen op deze gronden een veel beter rendement hadden. Toen uw vader de gronden weigerde te verpatsen, ontstond er een vete die in de maanden die volgden zou zijn geëscaleerd. Dergelijke motieven ressorteren niet onder de Geneefse Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Bovendien rijzen er nogal wat twijfels bij de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo verklaart u dat A. de gronden eerst wou kopen maar u heeft geen idee hoeveel hij dan wel veil had voor deze Amandelbomen (CGVS, p.4). U argumenteert dat er nooit over een prijs gesproken werd, wat niet aannemelijk lijkt. Verder is het merkwaardig dat de problemen zo plots zouden zijn ontstaan. Volgens uw verklaringen was er de jaren voordien immers nooit enig probleem (CGVS, p.4,5). Verder beweert u dat A. jullie gronden met Amandelbomen in beslag nam maar dat jullie nog zeer veel andere grond (voor de graanteelt) hadden (CGVS, p.6). U kan evenwel niet verduidelijken over welke oppervlakte dit zou gaan (CGVS, p.6).

Verder dient te worden gewezen op een aantal inconsistenties en vaagheden in uw relaas. U stelt dat u bomen van A. omhakte en dat u vervolgens wegvluchtte. Drie gemaskerde mannen zouden u naar H.A.Z. hebben gebracht. Echter, u blijkt geen idee te hebben wie deze personen waren (CGVS, p.10). U kan niet zeggen of het Taliban (of vrienden van uw oom Sa.) waren, u weet niet of zij vrienden van uw vermoorde vader waren (zoals u eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde) (CGVS, p.10) en u weet ook niet met zekerheid of zij door H.A.Z. gestuurd werden (CGVS, p.10), hoewel deze persoon vervolgens uw vertrek uit Afghanistan zou hebben geregeld. Nog tijdens het gehoor stelt u dat u met uw oom Sa. zeventig tot tachtig bomen van A. omhakte (CGVS, p.10), terwijl u eerder nog beweerde dat u al zijn bomen (en dat zijn er honderden, p.7) vernielde (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, p.3). Hiermee geconfronteerd (tot twee keer toe), biedt u geen verklaring (CGVS, p.10). Nog tijdens het gehoor stelt u dat A. jullie huis in aanbouw in de maand jauza, en dus maanden voor de dood van uw vader in de maand mizan, met een sloophamer vernielde (CGVS, p.9). Dit terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat uw vader werd gedood, dat zijn lijk naar jullie huis gebracht werd en dat A. jullie huis enkele dagen later in brand stak (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, p.3). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat de tolk wellicht fouten maakte, wat geen afdoende argumentatie is.

Verder bent u niet erg duidelijk over de familie van A.. A. zou volgens u voor de overheid werken. U zegt dat hij voor "een soort politie" werkt en dat hij in Nili, het provinciecentrum, werkzaam is.

Op de vraag of hij dan elke dag de reis naar Nili maakt, antwoordt u dat u dit niet weet (CGVS, p.5). Tot slot kan u ook niet verduidelijken waarom uw oom Sa., net als u een Hazara, de Taliban zou hebben vervoegd. U zegt: "Als je een probleem hebt, dan doe je dat", maar u verduidelijkt niet welk probleem uw oom dan zou hebben aangezet om bij de Taliban te gaan (CGVS, p.7).

Voorts dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u sedert uw vertrek uit Afghanistan geen nieuws meer zou hebben over het verder verloop van deze historie. U zegt dat A. de gronden in zijn bezit heeft. Op de vraag wat uw broers nu doen, antwoordt u dat u dat niet weet (CGVS, p.5). Op de vraag hoe het sinds uw vertrek uw vrouw en zoon vergaat, antwoordt u dat u dat ook niet weet (CGVS, p.6). H.A.Z., de vriend van uw vader, zou bij uw broers en vrouw zijn langsgedaan maar zou u niet hebben verteld in welke omstandigheden uw familie leeft en vanwaar zij hun inkomen halen (CGVS, p.6). Vervolgens, als het Commissariaat-generaal u nogmaals vraagt hoe uw gezin kan overleven, stelt u plots dat jullie nog veel andere gronden voor de graanteelt hebben (CGVS, p.6). Als het Commissariaat-generaal opmerkt dat de opbrengst van die gronden niet van die aard is dat men er een inkomen kan door verwerven, wijzigt u uw verklaringen nogmaals en stelt u dat H.A.Z. uw familie financieel ondersteunt (CGVS, p.7). Ook als het over de mogelijke problemen gaat die uw familie sinds uw vertrek heeft gekend, blijken uw verklaringen niet zeer consistent. U stelt eerst dat H.A.Z. u niet gezegd heeft welke problemen er zijn (CGVS, p.7). Echter, vervolgens stelt u dat politiemannen op bevel van A. naar jullie huis kwamen en het huis doorzochten (CGVS, p.7). Dergelijke vage verklaringen bevestigen dat uw relaas niet geloofwaardig is."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt: "Verzoeker vindt het niet correct dat verweerder zijn geloofwaardigheid beoordeelt aan de hand van de verklaringen die zijn broer afgelegd heeft. Verweerder gaat vanuit dat wie eerste naar België komt die die waarheid spreekt. De verklaringen van de familieleden die achteraf naar België komen hebben niet veel waarden." Er dient opgemerkt dat de commissaris-generaal, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker zich bevindt, alle gegevens kan onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de verzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde vluchtredenen kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, *quod non in casu*. Uit een lezing van de bestreden beslissing, waarin tevens de motivering ten aanzien van zijn broer R.J.'s vluchtredenen werd opgenomen, blijkt verder dat aan het vluchtrelaas van verzoekers broer evenmin geloof werd gehecht, zodat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat de commissaris-generaal aanneemt dat verzoekers broer de waarheid sprak omdat deze eerder dan verzoeker naar België is gekomen.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze dat de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas door verschillende bijkomende elementen verder teniet wordt gedaan:

"Het geloof in het door R. en uzelf uiteengezette asielrelaas wordt verder onderuitgehaald doordat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over het gebeurde. Zo verklaarde R. dat A. eerst uw vader kwam vragen zijn gronden te verkopen, dan het huis dat jullie aan het bouwen waren vernietigde en daarna jullie bomen omhakte (CGVS R., p. 9). U vertelt dan weer dat vanuit het niets jullie bomen vernietigd werden, uw vader en broer dan beslisten een huis te bouwen op dat stuk grond, het huis waar ze aan bezig waren vernietigd werd en A. daarna kwam vragen aan uw vader om zijn grond te verkopen of te ruilen (CGVS Al., p. 12, 13, 17).

Vervolgens werd vastgesteld dat u incoherente verklaringen aflegt over de periode tussen de moord op uw vader, die u situeert in mizan 1390 (oktober 2011) (CGVS Al., p. 5), en uw vertrek uit Afghanistan naar Iran, dat u situeert rond 20 hut 1392 (11 maart 2014) (CGVS Al., p. 4). Rekening houdend met de door u opgegeven data zou er tweeënhalve jaar verstreken zijn tussen beide gebeurtenissen. U verklaart echter in die periode vier à vijf of vijf à zes maanden met M. thuis gewoond te hebben (CGVS Al., p. 9, p. 14, 18), twee maanden bij de vader van M. gewoond te hebben en vervolgens vijf à zes of zes à zeven maanden bij Abd. gewoond te hebben (CGVS Al., p. 14, p. 20). Alles bij elkaar geteld komt men zo aan maximaal 15 maanden, hetgeen incoherent is met de periode van tweeënhalve jaar afgaande op de door u opgegeven data. Later stelt u plots een jaar en zes à zeven maanden bij Abd. gewoond te hebben (CGVS Al., p. 20). U legt evenmin coherente verklaringen af over de datum waarop uw vader vermoord zou geweest zijn. Zo verklaart u nu eens dat uw vader vermoord werd op 15 mizan 1389 (vragenlijst Afgaanse niet-begeleide minderjarigen, p. 2), dan weer dat uw vader vermoord werd in 1391 (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling MINTEH, p. 3) of in mizan 1390 (CGVS Al., p. 5).

Voorts is het weinig plausibel dat u en uw schoonzus M. vijf à zes maanden lang in jullie huis bleven wonen waar jullie twee keer per week of om de twee weken in elkaar geslagen werden door A. (CGVS Al., p. 18-19). Gevraagd hoe het komt dat jullie die situatie zo lang lieten aanslepen, stelt u dat jullie geen andere keuze hadden en nergens naartoe konden. Waarom jullie na vijf of zes maanden plots bij haar vader konden intrekken en u vervolgens anderhalf jaar bij Abd., die u broer uit het land had geholpen, kon wonen mag een raadsel heten (CGVS Al., p. 14). Uit deze verklaringen dat u vijf à zes maanden thuis bleef wonen waar u regelmatig afgeranseld werd door uw vervolger A. en daarna anderhalf jaar in het aan uw district grenzende Gezab woonde en schapen hoedde voor het huis (CGVS Al., p. 20), blijkt evenmin dat u of de volwassenen die u omringden, vreesden voor uw leven. Overigens vermeldde u bij de DVZ niet dat u anderhalf jaar in het district Gezab gewoond zou hebben toen u gevraagd werd een overzicht te geven van uw hoofdverblijfplaatsen. U vertelde er van uw geboorte tot in 2013 in uw dorp Kariz gewoond te hebben en dan naar Iran verhuisd te zijn (verklaring DVZ, vraag 10). De vaststelling dat u niet op consistente wijze over uw verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan vertelt, ondermijnt het geloof in uw asielmotieven eens te meer.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande vooreerst als volgt: *“Verzoeker meent dat hij 4 uren gehoord is geweest door verweerster en dat verweerster enkel naar 2 of 3 punten.”* Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 juni 2018 van 9.13 uur tot 13.01 uur. Op welke wijze dit gegeven de motieven in de bestreden beslissing zou kunnen beïnvloeden, kan niet worden ingezien. Waar verzoeker verder opmerkt dat de feiten zich zeven of acht jaar geleden hebben voorgedaan en dat hij toen 13 of 14 jaar oud was, dient erop gewezen dat verzoeker meent heden omwille van deze beweerde feiten internationale bescherming te behoeven, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij er zich terdege over informeert en dat deze feiten in zijn geheugen zijn gegrift. Het loutere feit dat de beweerde feiten zich 7 of 8 jaar geleden zouden hebben afgespeeld en dat verzoeker toen 13 of 14 jaar oud was, doet hieraan geen afbreuk. Hetzelfde geldt voor zijn verblijfplaatsen. Indien verzoeker meent dat hij er geen belang bij heeft om over zijn verblijf in het district Gezab niet de waarheid te vertellen, kan eens te meer niet worden ingezien waarom hij dit verblijf niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer dat dit verblijf blijkens zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit verblijf anderhalf jaar duurde.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan niemand meer zou hebben:

“Er kan evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u bij terugkeer naar Afghanistan niemand zou hebben (CGVS Al., p. 7, 15, 21). Abd., die door uw vader als zijn broer beschouwd werd (CGVS Al., p. 8, 11), en de vader van M. wonen immers nog steeds in Afghanistan (CGVS Al., p. 7, 11-12, 21). Beide heren zijn u ter wille. Zo verklaart u twee maanden bij M.’s vader gewoond te hebben (CGVS Al., p. 14) en een jaar en zes à zeven maanden bij Abd. gewoond te hebben (CGVS Al., p. 20). U verklaart tevens dat Abd. uw vlucht naar Iran alsook R.’s reis naar België bekostigde zonder dat u hem daarvoor iets verschuldigd bent (CGVS Al., p. 11; CGVS R., p. 11). R. verklaarde eveneens dat Abd. zijn achtergebleven familie ondersteunde (CGVS R., p. 7). Overigens hebben Abd. en M.’s vader ook een goede verstandhouding: u verklaart dat Abd. de reis van M. en haar broer naar Iran regelde (CGVS Al., p. 9) en dat Abd. af en toe langsgaat bij M.’s vader (CGVS Al., p. 12). Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u en uw broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over jullie ooms en tantes. R. verklaarde in zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS R., p. 3) een tante en meerdere ooms te hebben die in Karaiz woonden. U verklaart echter dat uw vader slechts één broer en geen zussen had (CGVS Al., p. 4) en dat uw moeder geen broers of zussen had (CGVS Al., p. 5). Gevraagd hoe het kwam dat uw moeder geen broers of zussen had, antwoordt u dat geen idee heeft (CGVS Al., p. 5). Ook uw verklaringen dat uw andere broers Ab. en Mo. sinds de dood van uw vader, die u en R. in mizan 1394 (oktober 2011) situeren (CGVS Al., p. 5; CGVS R., p. 4, 8, 10), spoorloos verdwenen zijn nadat ze samen met uw oom S. naar Helmand trokken (CGVS Al., p. 6-7), zijn tegenstrijdig met R.’s verklaringen op het CGVS d.d. 18.02.2013 dat zijn broers thuis woonden op het ogenblik dat Abd. langs was gekomen bij jullie thuis om de documenten ter ondersteuning van R.’s verzoek om internationale bescherming op te halen en dat het goed ging met zijn broers volgens Abd. (CGVS R., p. 6-7). Bovendien kan er zoals hierboven aangetoond geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die tot de dood van uw vader hebben geleid waardoor er ook aan het overlijden van uw vader op zich getwijfeld moet worden. Tot slot leggen R. en u ook tegenstrijdige verklaringen af over of jullie al dan niet een zus hebben. R. verklaarde een getrouwde zus te hebben (CGVS R., p. 3) terwijl u geen zus vermeldt telkens wanneer bij u gevraagd wordt naar uw broers en zussen (verklaring DVZ Al., vraag 17; fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling MINTEH, d.d. 30.10.2015, p. 3; vragenlijst Afghaanse niet-begeleide minderjarigen, p. 1).”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift.

Betreffende de door verzoeker voorgelegde taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Het document dat u neerlegt vermag de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. De kopie van uw taskara, waarvan de bewijswaarde sowieso minimaal is omdat het een kopie betreft, zegt enkel iets over uw identiteit en niets over uw asielmotieven, waardoor het deze niet kan aantonen.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift.

Waar verzoeker verder citeert uit en verwijst naar verschillende rapporten, dient erop gewezen dat dit slechts algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op zijn persoon. Verzoeker dient zijn vluchtrelaas *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar dergelijke algemene informatie volstaat hiertoe niet.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, die de commissaris-generaal ertoe noopten verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te weigeren. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Uit de door de commissaris-generaal bij zijn aanvullende nota gevoegde informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi heden nog steeds actueel en correct is. De informatie waarnaar verzoeker verwijst betreffende deze veiligheidssituatie (verzoekschrift, p. 9-10) ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie. Het loutere feit dat er in een rapport sprake is van een "scattered population" in de provincie Daykundi (verzoekschrift, p. 10), betekent op zich niet dat er geen vergelijking kan worden gemaakt tussen het aantal slachtoffers in deze provincie en de totale bevolking, noch dat deze vergelijking irrelevant zou zijn. Aldus wordt de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER